

поради натрупване на социални затруднения. Социалната изолация като социален процес води до отричане от достъпа до социалните права за отделни лица или обособени групи от населението.

Операционното определение за социалната изолация, възприето в страните от ЕС, може да се формулира по следния начин: "Социалната изолация е състояние на нищета и лишения, което се проявява чрез общо неудобство, свързано с лица или групи от населението поради натрупване на социални затруднения. Тя се превръща в част от живота на хората и намира израз в субективното недоволство от обективните лишения в техния начин на живот поради липса на средства и ограничен достъп или слабо участие в няколко от най-важните области на човешката дейност: образование, заетост, семейство и неформална мрежа, потребление на стоки и услуги, комуникации, обществени институции, политически живот, свободно време и възстановяване". Социалната изолация като правило съдържа и елемент на социално осъждане, елемент на упрек, порицание, които намират израз в ниско самочувствие и самооценка, чувство за непринадлежност и за лишаване от шанса да бъдеш част от обществото.

Въпреки все още съществуващите неясноти относно понятието "социална изолация", новите политически дебати и социалният диалог го наложиха в новите програми срещу бедността, разработени в средата на 90-те години. Независимо от това дали има, или няма истински причини за промяна в думите, използвани за определяне и измерване на нищетата, представата за социалната изолация осигурява благодатно поле за развитието на политика, насочена към изследване на благосъстоянието на страните и на техните граждани.

Социалната изолация е причина от края на 90-те години социалните изследвания да преминат отвъд границите на анализа на бедността, фокусиран първоначално върху разпределителните аспекти на доходите, и сега да включват свързаните с бедността аспекти като неадекватно социално участие, липса на социална интеграция и отказ от граждански права като израз на социалната изолация.

Пазарът на труда в страните с развити пазарни икономики и статусът в заетостта се третират като главен гарант на доходите и са ключов буфер срещу социалната изолация. Другата сфера, която нормално може да се приеме, че е първото и в някои случаи единствено препятствие срещу социалната изолация, когато възможностите за заетост са силно ограничени или когато доходите са ниски, са семействата. В семействата най-добре се осигурява